

ще закрия съ клонетѣ си твоето малко джбче и то ще умрѣ още на триднитѣ.

Джбътъ нищо не отговорилъ. а пожелалъ на малкото желъдче да си расте свободно.

Желъдътъ, като отмекналъ отъ влагата, разцѣпилъ се и отъ него покарало едно коренче въ земята, а друга частъ покарала надъ земята, слабо джбченце.

Ядосаната лѣска закривала съ пернатитѣ си клоне малкото джбче и не му пращала слѣнчице. Но джбчето расло полегичка подъ сѣнката на лѣската, като ставало отъ година на година по-високо и по-здро̀во.

Минали 100 години. Лѣската вече отдавна изсѣхнала, а джбчето, което покарало отъ желъда, станало голѣмъ джбъ, който се издигналъ до облацитѣ и се разклонявалъ на всички страни.

Досѣтливъ отговоръ

[приказка].

Единъ царъ се разсѣрдилъ веднажъ на първия си министъръ и го изпратилъ въ тъмницата. Другаритѣ на министра, като се научили за това, явили се прѣдъ царя въ двореца и почнали да измолватъ свобода за нещастния. Царътъ, като искалъ да имъ се надсмѣе, отговорилъ имъ, че той е готовъ да заповѣда още сѣщия часъ да го освободятъ, но ако затворениятъ министъръ достави на царя си единъ конъ съ невижданъ до сега косъмъ: нито бѣлъ,